

Dialog cu dragostea

Nelu Preda

- De unde ai venit la mine, tu dragoste atât de mare,
Nu ai simțit că nu mi-e bine, că sufletul atât mă doare?...
Da, știu că tu ești minunată și vreau să fii în viața mea
Însă făptura prea curată ce o iubesc, oare mă vrea?...

Și de mă vrea, a câta oară să îi mai spun că o iubesc,
Și că iubirea o să doară, dacă n-o am, și pățimesc?...
- Tu ai răbdare fii cuminte, căci toate au pe lume-un rost -
Îmi spuse dragostea-nainte de-a termina s-o iau la rost...

Ea te iubește în tăcere, tu nici nu știi cât te adoră,
Îi este teamă de iubire, fiindcă ea este-o auroră,
Dintre acelea boreale în mii de colorate franjuri,
Așteaptă dar semnele sale și nu îi provoca deranjuri...

- Da, ai dreptate cred, mărită, tu dragoste prea minunată,
O port în gând ca preaiubită, căci merită-a fi adorată -
În visul meu de noapte scurtă, eu am visat-o fericit,
Și-a regretat că nu-i mai mare, iar visul nu s-a împlinit...

- Nu fi copil, ești alb la tâmpile, iar dragostea nu e un joc,
Fii blând și răbdător în toate și sigur vei avea noroc -
Iubirea ta e-mpărtășită, mi-a spus iubita ta azi-noapte,
Când îngâna cam adormită, numele tău în mii de șoapte...

Ea te dorește-n viața-i blândă, ca pe-o minune ce îi ești,
La dragoste-ți va da dobândă, ai grijă să nu o rănești!...
- Cum aș putea dragoste oarbă, să-i fac vreun rău mult-prea iubitei,
Când sufletul poate să-mi soarbă, din cupa dulce a ursitei?...

Un rău eu nu i-aș face dânsei - e blândă, caldă și isteță,
I-aș acorda doar girul șansei de-mi fi tovarășă în viață -
Iubirea mea nemăsurată, i-ar fi o binecuvântare,
Hai, dă-mi-o dragoste, odată, c-altfel mă usc stând în picioare!...

- Știu sufletu-ți în întregime, l-am cercetat și e curat,
Imploră tu Sfânta Treime, să îți dea har nemăsurat...
Fii iubitor întru dreptate și dragostea va izbândi -
Și sigur pe a ta iubită cu dragoste-o vei dobândi!...

- Îți mulțumesc tu, zeitate, a dragostei ocrotitoare -
Am sufletul cu plinătate și inima nu mă mai doare...
Aștept cu nerăbdare ceasul, când ea va fi numai a mea,

Și cu nesaț îi ascult glasul de nimfă, ce s-o întrupa
În mine, în eternitate, cu mult alean și bucurie
Vom fi un trup, spre plinătate, stârni-vom o alegorie
De sentimente minunate, ne vom simți ca-n Paradis,
Iar ție dragoste, se poate, să-ți dau obolul meu de vis?!...

Îți mulțumesc că vii la mine, când sunt prea trist și visător,
Tu dragoste, ce bine-ți vine atunci când vii în ajutor,
Îți dau obol cu bucurie, din sufletu-mi efervescent,
E tot ce poate să mai scrie, mult prea umilul meu talent!...